

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6.

Den 15de December 1891.

41de Årgang.

Konferencen i Salt Lake City.

(Fortsat fra Side 71.)

Eftermiddag.

Koret og Forsamlingen sang:

»The Spirit of God like a fire is
burning.«

Bon af Eldste B. H. Roberts.

Koret sang: »Lord, thou wilt hear
me when I pray.«

Apostel Moses Thatcher
sagde: Vi leve i en meget travl Tid,
og de som ønske at arbejde behove ikke
at være ledige. Men alle burde
indse, som mest nødvendigt, at udøvere
de Pligter, som paahvile dem ligeover-
for deres himmelske Fader, hans retsfør-
dige Sags Fremme og deres egen Frelse.
Der var intet Ondt i saakaldt Rigdom,
men Faren laa i den Dragten og Be-
gjærlighed efter Verdens forgiængelige
Pragt, som henleder Mennesket fra det
som er af langt større Værd, det som
henhører til Gud og Evigheden.

De nærværende Omstændigheder
som dette Folk ere omringede med,
joraaersagede ved de i den senere Tid
udviklede politiske Forhold, ansaa han

ikke som skadelige, dog var der, saa at
sige nje Fristelser forbundne herved,
som maaske vilde være sværere at over-
vinde end forrige Fristelser, paa Grund
af Uersarenhed, men hvis de Hellige
altid havde deres hoje og ansvarsfulde
Kald for Øje, varer oprigtige mod
hverandre, trofaste til Gud og de
Pagter, som de have sluttet med ham,
behøve de ikke at frygte.

Kirkens Ledere og Eldster, som
Guds Tjenere, have bevist stor Menneske-
fjærlighed og underfaastet sig mange
Selvfornægtelser ved at prædike Evan-
geliet til Jordens Nationer.

President Wilford Woodruff
fulgte. Han var meget tilfreds over
at se saa mange af de Sidste-Dages
Hellige til Forsamling paa en Hverdag.
Det vidnede om deres Interesse for
Zion og Guds Sag. Han ønskede at
udtale sine Anbefalinger angaaende time-
lige Ansliggender.

Efter at have paavist hvorledes vor

himmelste Fader, fra Begyndelsen gav Menneskene timelige Midler til deres Raadighed, bemærkede Taleren at Herren kaldte ikke paa de Helliges Fjender til at bygge deres Templer og Boliger. Henthaldede til Opsætelsen af Salomos Tempel, og skildrede derpaa Omstændighederne og Besværlighederne ved Bygningen af de Sidste-Dages Helliges Templer. Da Pionererne kom til denne hylende Ørken i 1847, maatte de pløje, plantede og vande sent og tidligt og fandt et Par Aars Tid derefter lagde de Grundvolden til det mægtige Tempel hvis Spir nu snart ere færdige. De byggede Bjælkehuse, Murstenhuse, dette enorme Tabernakel, hvis Størrelse og Arkitektur forbærer alle Nutidens Turister, samt tre andre Templer, som for længe siden fuldendtes og ere tagne i Brug. Det har kostet mange Millionser at bygge disse hellige Gudsdyrkelseshuse. De Hellige have udrettet dette ved deres egen Flid og Sparsomhed.

De Sidste-Dages Helliges timelige Historie ligger aaben for Verden. De Forenede Staters Regjering forlangte deres Ejendom — hvad den kalder Kirkens Ejendom — og Administratorer ere blevne beskikkede. Som Trustee-in-Trust (Hoved-Depositarius) for Kirken overdrog Præsident Taylor til Biskopperne rundt omkring i Territoriet en Del Hvede og andre Kornsorter. Det beløb sig til ikke saa lidt; men alt dette og meget andet, havde Regjeringen forlangt af dem, og Kirkens Autoriteter maatte udstede Beviser til en Værdi af 300,000 Dollars for at tilsfredsstille Regjeringen. Fremdeles stolede de Hellige paa Gud; men der udfordredes Penge til at bestride disse Forlanggender.

Han henthaldede til, at Kirken havde anvendt betydelige Summer for at hjælpe nogle af Nybyggerne med at opføre

Stolehus, Forsamlingshuse, hjælpe de Fattige, osv.

Hvad var Nar sagen til den store Indsamling af dette Folk? spurgte han; De hørte Kristi Evangelium proklameret af hans Tjenere og fattede Tro dertil, og uden Nogens Raad kom de til Zion, fordi de vare fuldt med Indsamlingens Land; det var netop dette som, ved Guds Hjælp, havde gjort Utah Territorium til hvad det er idag.

Had de Hellige kun være taalmodige og trofaste. Rejsende i Tusindevis vilde komme hertil og med egne Øyne se hvad de Sidste-Dages Hellige have udrettet.

Præsident George Q. Cannon udtalte sin Glæde og Tilfredshed med de gode Lærdomme og Rapporter som vare givne i denne Konference.

Lige fra Territoriets første Beboelse havde det været Præsident Youngs, hans Raadgiveres, de tolv Apostlers og andre Lederes Bestræbelse af fraaade Brodrene at forlade Utah for at søge efter Rigdom og Lykke andre Steder, især under Kaliforniens Guldfeber. Om Folket ikke havde adlydt disse Raad, vilde de ikke være saa vel stillede som de nu ere. Ingen Fristelser burde forlede de Hellige til at søge Formue andre Steder. Folk, der havde levet i dette Territorium i 44 Aar kunde høre Vidnesbyrd om Sandheden af hvad han havde sagt.

Taleren henthaldede til Irrigations-tongressens Arbejde i Salt Lake City for kort Tid siden. Alle dens Medlemmer havde aabent givet de Sidste-Dages Hellige Ros for deres Arbejde i Opbyggelsen af dette Territorium. Disse Herrer indrømmede at de havde draget Nutte af hvad de havde set i

Utah. Paa intet andet Sted i Vesten havde de Fattige haft Lejlighed til at erhverve sig Land og Hjem som i Utah.

Han troede ikke der fandtes noget andet Sted i Amerika hvor, i Forhold til Folkemaengden, saa mange ejede deres egne Boliger og Hjem. De Bejogendes Vidnesbyrd angaaende hvad de saa i Utah, er Begyndelsen af hvad Guds Tjenere havde forudsagt og hvad Profeterne havde spaaet angaaende Zion.

Præsident Woodruff havde hentydet til de store Udgifter som Kirken havde haft at bære, men de Hellige havde alligevel vølset i Belferd. Det saa ikke ud til at Forsøgelsen havde gjort dem megen Skade. Herren havde sthret Alting til det Bedste.

Han ønskede, at Forholdsregler maatte blive tagne i denne Konference til at hjælpe de Fattige iblandt de Hellige. Da der er Udsigt til en lang og stræng Vinter, burde der i Tide sørges for at ingen mangler Husly og Fode. Taleren hentydede, i Forbigaaende, til Utahs ualmindelig rige Høst i Aar. Bisopper og Præsidenter skulde sørge for at de Fattige i deres Distrikter ikke kom til at lide Nød. Born skalde lære at det er hæderligt at arbejde. Boglig Kundskab er god nof, men den skalde gaa Haand i Haand med Haandværk og andet hæderligt Arbejde. Han ønskede at se et godt Universitet oprettet her, hvor vores unge Mænd og Kvinder kunde uddanne sig i de højere Skolefag.

Koret sang:

«Look up and put your trust in God.»

Takstigelse af Eldste Charles W. Penrose.

Tirsdag Formiddag d. 6. Oktbr.

Koret og Forsamlingen sang:

«We thank Thee, O God, for a prophet.»

Bon af Eldste Daniel D. McArthur.

Koret sang:

«Praise ye the Lord, my heart shall join.»

Eldste Charles W. Penrose var første Taler. Vi giengiver følgende Uddrag;

Vi have haft en udmærket Konference saa vidt, og jeg haaber, at de givne Instruksioner maa vorde til Gavn for de Forsamlede

Hvis der findes et Folk i Verden, som behover at ove Kristenkærlighed og Overbærenhed, er det de Sidste-Dages Hellige. Falske Rygter udspredes bestandig om vores Handlinger og vor Tro. Det synes virkelig, som om vores Modstandere ikke kunne sige Sandhed om os hverken med Pen eller Mund, eller ikke ville. Dersom vi ikke havde Sandheden, vilde de ikke have nodig altid at gribte til Usandhed og Fordrejelser for at komme os til Livs. Det er vor Pligt at ove Overbærenhed, ikke blot mod vores egne Trofæller, men mod alle Mennesker. Gud dommer ikke blot efter det Øvre, men efter vores Bevæggrunde og Hensigter. Hvis de, der fejler, onste i deres Hjørter at gjøre Ret, er Gud barmhjærtig mod dem; men naar Folk, evig og altid, benytte sig af Løgn og Bagtalelse er det en svær Opgave at være overbærende med dem. Verden er blevet overstrykket med falske Angivelser angaaende de Sidste-Dages Hellige, og ofte har Løgnen haft sit Udspring fra høje Steder; men lad os ove os i Taalmodighed. I gamle Dage sagde Frelseren til sine Disciple, at de burde fryde sig ved, at alle Mennesker beløj dem. I den senere Tid er etter et Angreb blevet rettet mod os. Utah Kommissionen, der blev sendt hertil

under Edmundsloven, har indsendt en Majoritetsrapport til Indenrigsministeren, i hvilken de i højeste Grad foruretter dette Folk. Det er dog et Spørgsmaal, om det er Ret for os at hjælpe til at publissere saadan falske Beskyldninger mod os selv. Men jeg synes, at de Hellige bør gjøres befjende med disse Ting og overveje, hvad der bør gjøres i Sagen. Maar Kirkens bliver beløjet, synes jeg det er vor Pligt at gjendrive Bagvæftelsen.

Kommisionens Majoritetsrapport søger at indbilde Regeringen, at de Sidste-Dages Hellige staa fuldstændig under Præstedommets Kontrol i politisk Henseende; at de ere politiske Slaver. Hensigten med denne Løgn er at vise, at Utah ikke er moden for Statsværdighed, men at vor territoriale Unmyndighedsstand bør vedblive. Det jer ud til, at Medlemmerne af Kommisionen ere bange for at miste deres rige Indkomster. De sige, at i 1890 indgik 41 Mænd i Polygami. De navngiver ingen, ej heller anføres andre Data. Grunden er øjensynlig nok. I Mani-festet, eller den offentlige Erklæring som Kirkens Præsident udstedte for over et Aar siden, benægtedes dette med al Håndighed. Præsidentens Skridt bekræftedes af hele Folket ved Generalkonferencens enstemmige Votum. Kommissionen beretter, at de havde faaet Underretning om, at i 1891 bleve atten saadanne Egtekaber fuldbyrdet. Jeg tjender ikke til et eneste saadant Egtekab i 1891 og tror ikke, at noget fandt Sted. Kommissionærerne faste Twivl paa dette Folks Oprigtighed i Bedtagelsen af Manifestet og Ophævelsen af People's Party og vor Adoption af Nationens politiske Partier. Man fulde snarere synes, at de Sidste-Dages Hellige tog for ivrigt fat paa Delingen ester National-Partier. Vi selv burde

bedst vide om vi ere blevne tvungne af Kirkens Ledere. Jeg har været Medlem af denne Kirke i mange Aar og er godt bekjendt med dens Leder og har rejst meget blandt Folket. Jeg ved, at jeg aldrig er blevet besat eller tvunget i politiske Sager. Jeg har aldrig set nogen saadan Indstydelse øvet over nogen. Vort Folk have voteret, som de havde Øyst til. Vi have benyttet det saakaldte hemmelige Stemmesystem og Kirkens Ledere kunde, selv om de ønskede det, aldrig vide hvorledes nogen Mand stemte. Stemmeretten blev frataget vore Kvinder, fordi vore Opponenter gjorde den Paastand at de voterede, som det blev dem diktteret, (som om en Kvinde kunde overtales til at gjøre noget, hun ikke selv havde Øyst til.) Vi ere et frit Folk og vore Ledere have ikke ledet os ind i Trældom, trods Kommisionens Paastand, hvilken jeg erklærer som falsk. Det gør mig ondt for den Mand, der bærer falsk Vidnesbyrd imod sin Næste, thi Gud vil dømme ham. I Fremtiden som i Fortiden vil Folket være frit, og de vil paastaa deres Ret til at tage Del med hvilket som helst politisk Parti de ønske. De Sidste-Dages Hellige, som et Folk, ere ærlige og oprigtige. Som en amerikansk Borger protesterer jeg imod, at vores Handlinger og Motiver blive falskfæligh fremstillede.

Præsident Woodruff

sagde: Jeg ønsker at afslægge mit Vidnesbyrd for denne Forsamling, for Gud og Mennesker, at hvad Broder Penrose har sagt, er sandt, og som Bevis herpaa vil jeg sige, at ved sidste Valg ønskede jeg meget at nogle Republikanere kunde blive valgte til den Lovgivende Forsamling i Utah, men dette Ønske slog Fejl. Dette beviser at om jeg endog var interesseret i

Balget, havde jeg i alt Fald ingen Indflydelse over Folket i politisk Henseende.

Apostel Moses Thatcher

zagde, at han havde i mange Aar udtaalt sig bestemt imod Forening mellem Kirke og Stat og troede, at en jaadan Forening vilde lede til Anarki og muligvis til Revolution. I enkelte Tilsælde i Verdens Historie havde Gud tilladt Folkets aandelig Overhoved ogsaa at være Konge, som, for Eksempel, gamle Israel, men han havde paa samme Tid advaret dem imod en jaadan Forening af aandelig og verdselig Magt. Den Beskyldning, at vi tror paa en Forening af Kirke og Stat, striver sig fra vor Længsel efter, at Jesus skal regjere som Kongers Konge. Jesus sagde, da han var paa Jorden i Tidens Midte, at han kom ikke da for at regjere, men det vilde han gjøre, naar han kom tilbage anden Gang. Er det en Synd, eller er der noget Ondt i, at ønske en Forening af aandelige og verdslige Interesser under Kristi Scepter?

Vi ere Borgere under en Regeringsform, hvis Konstitution vi saa øste have' erklæret som inspireret af Gud. Vi indse Nødvendigheden af kraftigt at understøtte vort Lands Love. Vi erklære disse vorc Fjenders Beskyldninger som falske, og vi nedslægge vor bestemte Protest derimod.

Apostel Franklin D. Richards

frembar sit Bidnesbyrd angaaende Evangeliets Sandhed. De Sidste-Dages Hellige, lig alle Mennesker havde deres Svagheder at kjæmpe med, men han var ogsaa forvisset om at de, som et Folk prøvede paa at overvinde disse. Han frydede sig i Evangeliets Frihed og Herlighed.

Eldste John C. Caine var af samme Mening som Eldste Penrose og Apostel Thatcher, angaaende de falske Beskyldninger der ere blevne udslynget mod de Sidste-Dages Hellige, i det omtalte officielle Dokument.

Her gjorde Præs. George D. Cannon Taleren det Spørgsmaal, om han ikke troede, det var bedst, at Konferencen gjorde noget Skridt til at imødegaa Kommissionens Beskyldninger. Taleren billigede dette og sagde, at dette Folk havde altfor længe stiltiende fundet sig i Piskeflagene, som andre fandt for godt at lægge paa deres Ryg.

Her stod John Clark, en af Bhens ældste og fremragende Kjøbmænd, op nede i Forsamlingen, og gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter han blev opfordret til at komme op paa Talerstolen. Derfra sagde han: Jeg er af den samme Mening som den foregaaende Taler; at vi som et Folk har i de forlønne Aar altfor længe tiet til vores Fjenders Beskyldninger. Jeg holder for, at Resolutioner sigtende til vort Forståvær bør fremlægges for, og vedtages af, denne Konference. Jeg har læst Kommissionens Indberetning og ved af egen Erfaring, at falske og urigtige Fremstillinger ere i den fremlagte for Regeringen; Rapporten er falsk og ondskabsfuld og er affattet saaledes for at skade de Hellige. Jeg foreslaar dertil, at en Komite af fem Medlemmer bestilles af denne Konference til at forfatte en Protest imod Kommissionens Rapport.

Forslaget blev øjeblikkelig vedtaget. Br. Clark foreslog dernæst, at Konferencens Præsident udnævner de fem Mænd. Enstemmigt vedtaget med stort Bisælf.

Præsident Woodruff udnævnte derpaa følgende Brodre: John Clark som Formand, samt Wm. H. Howe, Charles W. Penrose, John C. Caine og

Franklin S. Richards. Forslaget vedtages enstemmigt.

Koret sang:

»Praise ye the Father.«

Takførsel af Eldste John R. Murdoch.

Eftermiddag.

Koret aflag Salmen:

»Hail to the brightness of Zion's glad morning.«

Bøn af Eldste John Nicholson.

»Behold, the mountain of the Lord.« blev aflagt af Koret.

Apostel Anton H. Lund

hentydede til Tiderne Tegn og opmuntrede de Hellige til at vedblive trofaste og adspørge sig selv, hvad Fremgang de havde gjort i aandelig Udvikling siden sidste Konference. Konferencerne vare at betragte som Milestolper paa vor Fremstridsbane. Opmuntrede Brodrene til at bivaane deres Kvorumsmoder og ikke tillade sig at lusles i Sovn.

Apostel Abraham H. Cannon

benyttede dernæst Tiden og udtalte sin Beklagelse over de lognagtige Beskyldninger, som Utah Kommissionen havde udslynget mod dette Folk. Naar hans Tanker gik tilbage over hans eget korte Levnetsløb, maatte han sige at han aldrig havde hørt sine Forældre eller nogen af Kirkens Autoriteter høre noget som kunde indgive ham Ringeagt for den amerikanske Regjering. Tværtimod, alle havde talt med Agtelse om vor Regjatingsform og indblæst ham den Tro, at Konstitutionen var inspireret af Gud. Han troede, at der var en hemmelig og dyb Plan lagt af vores Hjender for at drive de Sidste-Dages

Hellige fra deres Hjem og Ejendomme, og at i dette Øjemed anvendtes Usaandhed og Fordrejelse for at vække Nationens Uvisje og Fordom imod os. Den Anskuelse næres af adskillige af de Hellige, at Utah er ikke vort blivende Sted, men at vi lige saa godt kunne belave os paa at blive drevne paa Flugt igjen. Saadanne Anskuelser ere aldeles fejlagtige. Til disse Dale havde Heiren ledet sit Folk ved at inspirere sine Djevle; vi have alle set, hvorledes baade Land og Vand og Klima ere blevne velsignet ifolge dette Folks Bonner. Ikke desto mindre folte han sig overbevist om, at det store Centraltempel vilde blive opført i Jackson County, Missouri, under Ledelse af dette Folk i Forbindelse med andre, som Gud vilde kalde dertil. Naar Dagen kommer, da de Hellige skal gaa til Jackson County, vil det ikke ske med Trommer, dræget Sværd eller Vajonet, men med Fredens Palmegren vajende i Haand, ville vi indbyde alle Nationer til at komme til Zion og nyde Guds Velsignelser, som ere rede for ethvert oprigtigt Hjerte. Utah er vort Hjem, og han ønskede, at vore unge Mænd og Kvinder ville gjøre sig fortrolige med den Tanke, og virke for dets Udvikling.

Mr. John C. Caine

oplæste derpaa følgende Rapport:

Præsident Wilford Woodruff og Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, forsamlset i Konference:

Brodre og Søstre! Eders Komite der blev beskiltet til at formulere, paa Konferencens Begne, en Protest imod visse Beskyldninger i Utahkommissionens Majoritets Rapport for Året 1891 indsendt til Indenrigsministeren, tilslader sig at fremlægge vedlagte Resolu-

tioner og anbefaler samme til Vedtagelse af Konferencen.

Med Agtelse,

John Clark, W. H. Rowe,
Chas. W. Penrose, John T. Caine,
Franklin S. Richards.

Salt Lake City, den 6. Okt. 1891.

„Da Utah Kommissionen, med Undtagelse af eet Medlem, i sin Årsrapport for 1891 til Indenrigsministeren har fremført mange usande Beskyldninger imod Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og den Stilling de indtager i politisk Henseende; og da nævnte Rapport er et officielt Dokument og sandsynligvis vil foruge Nationens Fordom imod vort Kirkesamfund og dets Medlemmer, anse vi det for uvist at lade dets fejlagte Beretninger gaa upaatalste.

Derfor vedtages, af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Generalkonference forsamlet, at vi paa det bestemteste modsigter Kommissionens Udsagn, at Kirken dysterer Folket i politiske Sager og at Kirke og Stat ere forenede. Om der end forud kunde synes at være en Forening af Kirke og Stat her, fordi Mænd i fremragende Stillinger i Kirken blevne valgte til borgerlige Embeder ved almindeligt Votum, er der ikke Skygge af Grund til at fremføre saadan en Beskyldning nu, eller at Lederne dysterer Kirkens Medlemmer i politiske Sager; og at vore Ledere aldeles ikke ove nogen Evang eller mindste Indflydelse over os med Hensyn til hvilket politisk Parti vi bør slutte os til, og at vi have vor fulde Frihed at gjøre som vi vil i den Henseende, at det saakaldte People's Party er fuldstændigt oplost og at vi

kunne slutte os til hvilket som helst af de nationale Partier, som anstaar os bedst.

Ligeledes vedtaget, at vi tror ikke hvad Kommissionen indberetter, at polygamiske Egteskaber ere blevne forrettede blandt de Sidste-Dages Hellige i den Tid Kommissionen paastaaer, og vi stempler herved dens Udsagn, at saadanne Egteskaber ere blevne forrettede, som forsærlig falske og misledeende, og at vi protester imod de Fordrejelser af Kjendsgjerninger, Princip og Forehavende, som ovenansørte Kommissions-Rapport indeholder, og vi erklærer at Præsident Woodruff's Manifest forbudende polygamiske Egteskaber, højtideligt og i al Oprigtighed vedtages af sidste Års Oktoberkonference, og at vi har al Grund til at tro at det i Land og Bogstav er efterlevet nøjagtigt og at alle Paastand i Strid hermed ere aldeles blottede for Sandhed.

Endvidere vedtages, at vi appellere til denne Nations Presse og Folk, at de antage vor forenede Protest og offentliggjor den, og derved bidrage til at sprede Sandheden og blotte Løgnen, saa Retfærdighed en Gang kan ydes et Samfund som er stedse hadet og næsten almindelig misforstaet. Og maa Gud forsvare det rette.“

Her indtraf en Episode, noget aldeles Uhørt i en Konference, hvilket vakte betydelig Opmærksomhed. Netop som det blev foreslaet at vedtage Protesten, spurgte en Herr neude i Forsamlingen, om det maatte tillades en „Hedning og Synder“ at gjøre nogle Bemærkninger.

(Gorhættet paa Side 92.)

Den 15de December 1891.

Julen.

Endnu en „Julefest“ med dens mange lykkelige Minder vil have været fejret førend „Stjernen“'s næste Nummer er udkommet, og derfor benytte vi denne Lejlighed til at ønske alle vore Læsere en „Glædelig Jul“.

Vi ønske de Hellige den Fornøjelse som nydes af dem, som adlyde hans Formmaninger, hvis Fødsel ved denne Fest højst deligholdes med Sang og Jubel, med Klokkers Stem, med muntre Bimmers Hilsen, med selvskabelige Melodier, med Børneleg og Glæde.

Unledningen er af stor Betydning paa Grund af hvad den minder om. Hvem kan højtideligholde den i Almindelighed antagne Fødselsdag af ham, som „var foragtet og ikke at regne iblandt Mand! en Mand fuld af Pine,“ der var „vore Smarter“ og som var „saaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgjerninger“, uden at overveje de herlige Læresætninger han medbragte til en falden Menneskeslægt? Ingen rettænkende Person kan; og verfor er det, at paa denne Dag, eller ved denne Tid, mange haarde Følelser ere tilsidesatte, og ved denne Højtidssfest, mere end ved nogen anden, er den hele Kristne Verden forenet i at gøre godt, ved at følge Forkristen: „Alt hvad i ville Menneskene skulle gøre mod Eder, det gører I ogsaa mod dem.“

I Almindelighed er dette ogsaa en Tid naar de rige og velhavende aabne deres, maaske ellers tillukkede, Hjærter til at hde deres mindre bemidlede Medmennesker, de Fattige og Lidende, Hjælp. Alt dette er godt og rigtigt, og Eu-hver som med Belgjorenhed glæder „en af disse Smaa“, vil faa sin Bon naar han anraaber sin himmelste Fader; thi dersom det svage Menneske, som altid er tilbøjelig til det Onde, forstaar at glæde et Menneskes Hjerte med jordiske Gaver, „hvor meget mere skal Eders Fader, som er i Himmelene, give dem gode Gaver, som ham bede!“

Men til de Hellige burde de Minder som denne Højtid bringer, være en Lætie som ikke skulle forglemmes saa snart, som det alt for ofte er tilfældet i Verden.

Hvis Kjærlighedens omme Følelser kan glæde Verden een Dag, eller for nogle faa Dage gøre Livet behageligt, saa det er næsten at betragte som en Forsmag paa Himmelten, er der nogen Aarsag hvorfor denne Tilstand ikke skulde vedvare? Var det Hensigten at denne solvforgyldte Glimt af ødel Kjærlighed skulde fremstraale lig et flyggt Luftlyst over Menneskets Bane, kun een Gang om Aret, eller var det Guds Hensigt at de Lærdomme som ere forbundne med Oprindelsen af denne Højtid, og som bidrager til saa megen Lykkelighed, skulde blive indførte og vedvarende blive iblandt Menneskeslagten? Jesu Mission og al hans Lære beviser at Hensigten var det sidstnævnte, hvilket fremgaar fra følgende Besaling: „Lader saa Eders Lys sinne for Menneskene, at de se Eders gode Gjerninger og are Eders Fader, som er i Himmelene.“

De Hellige skulde have dette for Øje i deres selskabelige Sammenkomster i Julen, saavel som til enhver Tid, thi de ere kaldte til det samme Kald ved den samme Autoritet, til at udføre de Lærdomme som vor Frelser lærte, men hvilke i mange Generationer forbleve kun døde Ord eller, i alt Fald, blevet kun tildels anvendte. Til mange funde Øpprettelsen af jaadan en Tilstand iblandt Menneskene se besværlig ud, men den kan ikke desmindre naas, især iblandt, og af, de Sidste-Dages Hellige, hvor ingen Kræfter eller Samfundsclasjer skulde eksistere, men hvor alle som holde Guds Bud ere som een for ham. Verket maa fuldbyrdes og et antageligt Folk blive beredt førend Forlojeren kommer for at regjere med sine Trofaste paa Jordens Tusind-Aarets Julefest.

Lad Glædens og Frydens Toner gjenlyde fra ethvert Hjem hvor Hellige bo, og maa den Aaland som bejælede vor Frelser være iblandt os. Maa Fred og broderlig Kjærlighed stedse være i vor Midte. Maa Forældre elste deres Born, Born deres Forældre, Mænd deres Hustruer, Hustruer deres Mænd saaledes at Kjærlighed, og Fred, og Dyd, og vor opstandne Frelsers Maade maatte forøges og formeres i Zions Boliger, og dets Folk glæde sig i deres Arbejde og Pligters Udførelse.

De Sidste-Dages Hellige har mere end noget andet Folk, stor Aarsag til at frynde sig i denne Glædens Tid, thi de ere af alle Samfund paa Jordens de mest forenede, og uagtet alle deres Mangler og Fejl, leve de dog nærmere til Guds Bud, end noget andet Folk. Denne Kundstab skulde tilskynde os, med fornyede Kræfter, til at vandre frem paa den rette Vej, thi derjom det Lyh der er i os bliver til Mørke, hvor stort bliver da Mørket: „I ere Jordens Salt; men om Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det saltes? Det duer til intet andet end at fastes ud og nedtrædes af Mennesker.“

Raab „Glædelig Jul“ til Alle, og lad Frydejange opstige til den Almægtiges Trone, for den Maade og Misundhed som Gud har bevist, ved at sende Forlojeren til Jordens for at grundlægge Sandhedens evigvarende Principer, til Menneskenes Births Nutte og Gavn. Giv Lov og Tak og Pris til ham fordi Vandkundighedens Nat er forbi og Evangeliet er gjenoprettet paa Jordens, med dets frelsende Kraft for Alle dem som tro og udføre deres himmelske Faders Vilje; og enstemmig udbryd: „A Ere være Gud i det Højeste! og Fred paa Jordens! og i Mennesker en Velbehagelighed!“

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Utah ankom via Rotterdam til København den 12te December: Peter T. Rundquist fra West Jordan; Behr Bjørklund og Herman Knudsen fra Provo.

Vi byde vores Brødre velkommen til disse Lande, og bede vor himmelske Fader at velsigne dem i deres Missionsvirksomhed.

Beskikkelse.

Eldsterne Peter T. Nundquist og Pehr Bjørklund beskikkes til at arbejde i Slaane Konference.

Eldste Herman Knudsen beskikkes til at arbejde i Christiania Konference.

Edw. H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Addrag af Korrespondance.

Fra Drammen, Norge, skriver Eldste A. M. Israelsen den 23de November, at han havde begyndt sin Missionsvirksomhed der. Førend hans Ankomst did, var der indrykket i en af de lokale Aviser dersteds en anonym og lognagtig Korrespondance skildrende ham som det værste Uhyre og „Humbug“. Eldste Israelsen indsendte en Motits til samme Blad for Bekjendtgjørelse, at han var kommen fra Utah, og vilde afholde Førsamlinger hvortil alle indvedes. Mange besøgte Førsamlingen for at se den moderne Nero, og endskjont saadanne blevé skuffede i deres Forventninger med Hensyn til Uldseendet af det svære Uhyre, og den store „Humbug“'s Opsørel, sif dog mange et Vidnesbyrd om Sandheden. Eldste Israelsen er af den Menig at der maa være mange oprigtige Mennesker, thi ellers vilde ikke den Onde have tilskynde sine feje Folgesvende til Modvæge med saadanne nedrige Baaben.

Præsident Adolph Madsen skriver fra Christiania den 5te December. „Jeg har god Helsbred, og saa vidt jeg ved er dette ligeledes Tilsfældet med de andre Brodre i denne Konference. Vi vare veltilfreds med de ankomne Missionærer. I Drammen har Eldste A. M. Israelsen begyndt et godt Arbejde som jeg haaber Folket vil retteligen vurdere. Evangeliet har været prædiket i den Stad i mange Aar, men dog ere der nogle som lytte til Sandheden. Her i Christiania tages kun lidt Interesse i Værket, men Udsigterne ere dog ikke daarlige. Om nogle Dage vil jeg besøge een af Grenene paa Landet, og siden agter jeg at besøge Frederikshald og Frederiksstad.“

Eldste Carl G. Anderson skriver fra Göteborg den 7de December, at alt er i god Orden i denne Konference. Førsamlingerne i den By ere vel besøgte af Fremmede saa vel som af Hellige; af de førstnævnte ere der mange som komme regelmæssigt. Han faler sig lykkelig og vel ved at arbejde for Sandheden's Sag, og ønsker at vedblive at virke flittigt for samme, og udføre sine Pligter efter bedste Evne. I Norrköping er Folket ogsaa beredvilligt til at lytte til Evangeliet.

Eldste P. C. Christensen skriver fra Hjorring den 7de December: „Vi har afholdt mange Førsamlinger i denne Gren i de sidste to Maaneder, idet de lange Aftener giver os god Lejlighed dertil. Nogle af dem have været vel besøgte og en god Aand har i Almindelighed været tilstede. Her ere mange Folk som undersøge Evangeliets Sandheder. Vort Haab er at vi ville udføre et godt Arbejde i Vinterens Løb.“

Eldste Olof Monson skriver, den 30te November blandt andet, at

der i de større Byer, i Skæne Konference, hvor han for Tiden virker, ere oprettet smukke Missionshuse der ere aabne til Benyttelse for alle Trosbekjendelser under tagen „Mormonerne“. (Læs Joh. Ev. 16, 2.)

Præsident Fred. Lundberg skriver fra Stockholm den 5te December, at han nylig er blevet røft igjen efter at have været syg i en længere Tid af Halsbetændelse. Udsigterne til Evangeliets Fremme ere gunstige; dog kunde det være at ønske, at flere blevne indlemmede i Kirken end det for Nærvarende er Tilføldet.

Præsident John Swenson siger i et Brev fra Malmö, dateret den 8de December, at han just havde besøgt Helsingborg hvor han havde afholdt en god Forsamlings. Han tror der er en lovende Fremtid for Værket i denne By, da mange undersøger Evangeliet. Han glæder sig i sit Arbejde.

Korrespondance.

New-York, den 23de Novbr. 1891.

Præsident Edw. H. Anderson,

Kjære Broder!

Det er os en sand Glæde at kunne meddele Dem, at vi i Dag har betraadt den amerikanske Fordbund. Rejsen over Atlanterhavet har været meget behagelig med Undtagelse af et Døgn, særlig, naar vi tage Marstiden i Betragtning. Nogle saa Timer efter at vi havde forladt Irlands Øyst og vare komne ud i det aabne Hav fik vi stærk Sogang, hvilken vedblev i ca. 24—36 Timer, ja, de voldjomme Bølger, der truede Skibet, vare saa stærke at de sonderslog to af Redningsbaadene samt en Del af Rækværket paa det overste Dæk. Med denne Undtagelse havde vi en særlig behagelig Overrejse.

Det var meg interessant at betragte den brogede lille Skare af Mennesker, som „Arizona“ denne Gang bragte over det store Verdenshav; der var i det Hele ca. 350 Passagerer ombord, hvilke talte fjorten forskellige

Nationaliteter. Ikke saa saa af de saa meget omtalte Jøder fra Rusland fandtes blandt de Udvandrede; de fleste af disse varer pjaltede og saa meget fattige ud. Vi havde tillige Uren (?) af at have tre Præster af forskellige Trosbekjendelser i Rejseselskab. Disse gav os Anledning til flere Samtaler paa det religiose Omraade, navnlig havde vi, med en katholisk Præst, en sørdeles i teressant Konversation om Israels Adspredelse og Jødernes Tilbagevenden til Palæstina; han erkendte at det var formedelst den Almægtiges Styrelse, at det jødiske Folk nu var, saa a sige, drevet tilbage til deres eget Land, og tilføjede han: Den Dag vil komme da dette Folk vil anerkjende Jesus Kristus at være Guds Son. — Meget fornuftigt sagt af en katholisk Præst. — Saaledes henrandt de otte Dage meget hurtigt, som vi befandt os paa det atlantiske Ocean, antagelig fordi vi daglig havde Lejlighed til at behandle interessante Gruner og det tillige med særlig intelligente og begavede Mennesker.

Vi forlade New-York med Aften-toget og vil saaledes uden Ophold fortætte vor Rejse mod Vest. Med Tænemmelighed til den Almægtige for hans Varetægt over Høv fortætter vi nu Rejsen over Land med fuld Fortrøstning til samme paasidelige Kilde, at han vil føre os lykkelig og vel til vores respektive Bestemmelsessteder.

Idet disse bliver de sidste Linier, som vi sende Dem førend vi have naaet vor Rejses Maal, ønske vi at bryde vore Brødre, Søstre og Venner i Skandinavien vort sidste Farvel

med Ønske om et behageligt Gjen-syn paa Josephs Arveland.

Sluttelig bede vi Herren at vel-signe Dem Broder Anderson i Deres ansvarsfulde Kald og takker Dem for al udvist Venlighed under vort Samarbejde i den skandinaviske Mission. Modtag i Forening med Brødrene Liljenquist, Hellstrom og Olsen en hjærlig Hilsen fra Eders

Brødre i Kristo,

C. E. Thorstensen,

H. C. Middelsen.

Konferencen i Salt Lake City.

(Sluttet fra Side 87.)

Denne uventede Afbrydelse kom fra

Hr. Charles Ellis.

Præsident Cannon svarede: Vi har intet derimod; tal kun, men vil De ikke komme herop paa Forhøjningen?

Hr. Ellis: Hvis De kan høre mig, bliver jeg helst her.

Præs. Cannon: Folket kan ikke høre Dem jaa godt dernede som heroppe.

Stemner i Forsamlingen: Gaa op paa Forhøjningen.

Hr. Ellis gif frem og, stillende sig paa den nederste Forhøjning, sagde:

Hvad mig angaar skalde jeg ønske at se noget mere fojet til Protesten, noget i denne Genre:

„Da Mormonerne have efterkommet ethvert Forlangende stillet til dem af Regjeringen, derfor forlange de til Gjengjæld som amerikaniske Borgere, der elste dette Land som har den bedste Regjering i Verden, at de Forenede Staters Regjering garanterer dem alle de Rettigheder, som Retfærdighed og

Loven hieniler enhver loyal Borger nemlig Beskyttelse af Liv og Ejendom og den samme Ret til at dyrke Gud som den garanterer enhver anden Seft der er grundet paa Bibelen.“ (Stort Bisfalde.)

Eldste B. H. Roberts

fremstod og sagde: Idet vi i Dag have vedtaget en Protest imod Utah Kommissionens løgnagtige Rapport til Rejgjeringen, handle vi ikke blot efter Fornuftens Bydende, men i Harmoni med Herrens Abenbaringer. I Aaret 1839 gav Herren en Abenbaring til de Hellige, belærende dem hvorledes de skalde forholde sig lige over for dem, der fulgte dem. Medens deres Profet og Leder var indespærret i Liberty Fængsel i Missouri, skrev han følgende Undervisning til de Hellige:

„Vi ville foreslaa for Eders Overveelse, Sommeligheden af at alle de Hellige opsamle al tilgjængelig Kunstdæk om Lidenser og Uret tilføjet dem. . . .

Ligeledes Kundskab om al Tab af Ejendom, og Skade, som er tilføjet dem paa Navn og Rygte, saavel som paa Formue.

Ligeledes at optegne Navnene paa alle dem, der have taget Del i de Helliges Undertrykelse, saavidt disse kunne erholdes og udfindes.

Maa ske en Komite kunde beskifkes til at opfinde dette og opsamle Beretninger og edfæstede Erklæringer derom samt de Skandskrifter som ere udspredte.

Og alt hvad der findes i Tidskrifter, Bøger og løgnagtige Historier som ere udgivne, eller som nu skrives, samt Forfatternes Navne, og tillige fremlægge den hele Kjøde af nedrigre Handlinger og skændige og morderiske Bedragerier, som de have udsævet mod dette Samfund, saa vi maa kunne, ikke alle offensliggøre det for hele Verden, men fremlægge det for Regeringens Vedere i dets Mørke og vederstygglede Anstrost som et sidste Forsøg, hvilket vor himmelske Fader har paalagt os."

Jeg synes Konferencens Opmærksomhed skulde henledes paa disse Ord, jaa de Hellige kan se, at det er en Pligt vi skylder os selv og vor Gud ikke at lade disse Bagvæsker gaa upaatalte. (Bifald.)

Aanden og Ordlyden i denne Aabenbaring tilskynder os at protestere mod Utah Kommissionens Fremstillinger. De ere falske i enhver Henseende, og vi bør sige til Befolningens i de Forenede Stater, at vi forlange Ret til at blive hørte, at vi ere blevne belojet længe no. Jeg slutter mine Bemærkninger med Protestens sidste Ord: „Maa Gud forsvarer det Rette;“ og jeg tror han vil.

(Langvarigt Bifald og Raab af Amen.)

Protesten blev enstemmigt vedtaget.

Mr. John C. Caine
oplæste følgende

Erklæring af Kirkens øverste Præsidentstab:

„Angaaende Utah Kommissionens officielle Beretning til Indenrigsministeriet, hvori anføres: „I det forløbne Åar er der, trods „Manifestet,“ indlobet Underretning til os om, at atten Mandspersoner med et tilsvarende Antal Kvinder troes at have indgaaet i polygamist Egteskaab i Alarets Lov“ — ville vi sige, at denne Uttring er aldeles falsk og ubegrundet. Vi gjentage paa det højtideligste, vad Præsident Woodruff erklærede i Generalkonferencen i sidste Oktober, at ingen polygamistiske Egteskaaber ere blevne forrettede i nævnte Tidsrum. Polygami er ikke blevne lært, og ingen har faaet Tilsladelse at indgaa i samme, men tværtimod er det blevne strængt forbudt.

Wilford Woodruff,
George Q. Cannon, Joseph F. Smith.
Overste Præsidentstab for
Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.“

Apostel Moses Thatcher foreslog, at vi anerkjende og adoptere denne Erklæring af Præsidentstabet som Sandhed. Enstemmigt vedtaget.

Mr. John C. Caine fremslod og sagde: jeg foreslaar, at Konferencen vedtager den Proposition, som den Herre, der jaa beskedent kaldte sig en Hedning og Snyder, fremsatte. Enstemmigt vedtaget.

Derefter foreslog Präsj. George Q. Cannon, Kirvens Autoriteter til Øpholdelse og Anerkjendelse, hvilket enstemmigt vedtoges.

Broder Cannon sagde, at et Brev var modtaget fra Br. John W. Young, hvori han frabød sig at faa sit Navn præsenteret for Konferencen denne Gang som Raadgiver til de tolv Apost-

ler; han gav nogle af sine Grunde derfor. Hvisaarsag Broder Youngs Navn ikke blev fremstillet.

Apostel Francis M. Lyman fore-slog, at Præs. Wilford Woodruff bliver anerkjendt som Trustee-in-Trust. En-stemmigt vedtaget.

Eldste Jacob Gates

jagde, at han havde været en fortrolig Ven af Joseph Smith, det 19de Aar-hundredes unge Profet; han havde staat Bagt for ham i Faren's Stund, og han havde været lige saa fortrolig med Brigham Young, John Taylor og Wilford Woodruff, og vilde bevidne, at de varer hæderlige og sandhedskjærlige Mænd. Ved guddommelig Kraft havde han, i et Syn, set de Hellige vandre ud fra Missouri, og i samme Syn saa han dem vandre tilbage. Profeten Joseph havde forudsagt, at vi skulde gaa til Klippebjergenes Skjod. Taleren var et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden.

Patriark Lorenzo Young

var næste Taler. Det var nu 58 Aar siden han sluttede sig til Kirken i Ohio. Han sammenlignede denne store For-jamling med Folket, den Gang da de samledes i et lille Skolehus i Kirtland, Ohio. Han havde været en Omgangs-ven af Profeten Joseph under mange farlige Omstændigheder, og berettede

nogle interessante Begivenheder, som han havde været Bidne til, i de 84 Aar han havde levet. Han havde hørt Broder Hyrum profetere om vort Til-slugtssted i Klippebjergene, længe før han (Taleren) havde nogen Anelse om, hvor de vare.

Præsident George Q. Cannon

jagde, at det var paa Tiden at opførve Konferencen, og han fremhævede, hvad der var udrettet her i de forløbne tre Dage. Han talte om, at mange Rejsende havde haft Mod nok til at tale og skrive Sandhed om de Hellige, og endog saa været villige til at bære Haan og Spot for deres Sanddrudhed. Han haabede, at denne Nation og hele den civiliserede Verden snart vilde faa andre Tanker om de Sidste-Dages Hellige end forhen og betragte dem som de ere, som et Folk, oprigtige og ærlige.

Præsident Wilford Woodruff

jagde, at denne Konference havde været mere interessant for ham, end nogen foregaaende. Han følte til at velsigne alle de Hellige og Enhver, som søger til at udøve Retfærdighed.

Koret sang:

»Let the hills resound with song.«

Taksigelse af Præsident Woodruff. Konferencen høvedes til April 1892.

Blanding.

Ruinerne af en stor befæstet By ere fundne i Gila Valley, Arizona, af nogle Mænd, som sogte efter Mineralier deraf. Disse Ruiner have en Gang været en stor By af flere Miles Omkreds, beboet af det Folkeslag, som kaldes Aztecs, eller andre ubekendte Mennesker. Byen ligger midt i Dalen, hvor Terrænet er sladt nok til at vandes. I Midten af Byen befinde sig Fæstnings-værkerne, som rejse sig til en Højde af 600 Fod, og hvorfra man kan overskue

hele Dalen; de ere temmelig holdbare, og, om de ikke forvilempes fra nogen Kant, ville de kunne staa endnu Hundreder af Aar. Den første Bold er af Ford, 200 Fod høj, og indtager et Fladerum af 5 Acres Land, har Mure af Kampesten fra Foden af og bygget i en Slags Cement, som er lige saa haard som selve Stenene. Paa Toppen heraf er en anden Bold, som bedækker 2 Acres, og den tiloversblevne Blads paa den nederste Bold har været benyttet til Haver. Den tredie Bold er omtrent 1 Acre, og paa Toppen af denne befinder sig Fortet, som er bygget af Sten og indrettet til Huse. Murene, som omgive Boldene, række 3 a 4 Fod op over Brystværnet rundt omkring; indvendig ligge Tusinder af Stene, som veje fra 1 til 10 Pund, og som rimeligvis have været bestemte til Forsvarsmidler imod Fjenden. Tusinder Pilehoveder ligge spredte omkring ved Foden af Murene, hvilket tegner til, at Fæstningen har været belejret i længere Tid, forend den har overgivet sig. I det øverste af Fæstningen findes en Mængde Hovedskaller og Menneskeben, hvilke give Anledning til at mene, at det Sidste Slag har staaret der for Overgivelsen. Ituslagne Verkrukker ligge stroede overalt. Disse Krukker have selvfolgelig været benyttede som Vandbeholdere. Fæstningen vilde være uintagelig, om der ikke havdes Skædevaabten. En Kanal løbende fra Gila-Floden, gaar i en ret Linie lige op mod Fæstningen. Kanalen er 30 Fod bred og 5 Mile lang. Rønnerne ere de største, som ere opdagede, undtagen Casa Grande. Et Kompagni er organiseret til at foretage Undersøgelser. — „Bituben“.

Tanker ved Eldste P. O. Thomassens Bortgang.

Et daadfuldt Liv er rundet ud!
En ædel Sjæl gik hjem til Gud,
Gik bort, hen til en anden Sfære,
For mer' om Herrens Bud at lære.

Thi han var et af Jesu Haar;
Hans Virken stadig fremad gaar,
Skøndt han gik bort; og hjem han kommer,
Beredt at mode Gud, sin Dommer.

Thi han sit Pund bestyret har.
Dg kraftig Vidnesbyrd han bar;
I Tale og med Salmetoner,
Hans Ord lod højt om vor Forjoner.

De toner sjærn de toner nær
Om det som Jesu Smæ har hjær.
Vi aldrig kan vor Broder glemme,
Naar Sangen rører Hjertets Strenge.

Vi mindes ham med Grefrhgt;
Lig ham, paa Gud vi stole trhgt,
Og Herrens Land med Trost opliver
Enhver, som trofast kun vedbliver.

Et daadfuldt Liv er nu fuldbragt.
Hans Legem' er til Hvile lagt;
Dog nu hans Land kan mer' udføre,
Blaundt dem, som Herrens Bud skal høre.

Fred med Dit Stov! O, Broder hjær,
Bort Haab er at vi samles der
Hvor evig Dine Salmer tone,
Hvor Lønnen bli'er vor Sejers Krone.

Laura Berberich.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1891.

Konferencer.	Grene.	Missionærer fra Zion.			Døberpræster.	Gudsstifter.	Præster.	Sætere.	Diaconer.	Medlemmer.	Totalt antal af Medlemmer og lokale Præstedommer.	Døde.	Emigrerede.	Udflitte.	Døde.	Mijndt Døbested.	Konference-Præsidenter.
		Døberpræster.	Gudsstifter.	Præster.													
Kjøbenhavn . . .	6	1	12		41	7	11	9	394	462	79	35	9	6	13	C. C. Thorstenen.	
Narhns	5	2	13		30	10	19	3	295	357	99	53	7	10	3	Jos. Christiansen.	
Nalborg	3	2	6		15	10	8	6	217	256	62	34	9	5	5	J. C. Michelssen.	
Danmark	14	5	31		86	27	38	18	906	1075	240	122	25	21	21		
Norge:																	
Christiania . . .	10	1	10		48	15	25	5	526	619	43	75	22	1	11	John Johnson.	
Stockholm	9	12			89	56	29	17	1189	1380	167	93	36	19	28	Fred. Lundberg.	
Göteborg	7	9			32	24	30	12	413	511	52	56	10	3		L. Dahlquist.	
Skaane	5	7			7	7	9	3	187	213	74	63	7	6	1	John Swenson.	
Sverige	21	28			128	87	68	32	1789	2104	293	212	53	28	29		
Born og Andre ikke rapporterede:													174				
Totalsum	45	6	69		262	129	131	55	3221	3798	576	583	100	50	61		

Dødsfald.

Kjerstine Jensen, i en Alder af 70 Aar, 7 Maaneder og 19 Dage, afgik ved Doden i Mill Creek, Utah, den 3de November 1891, efter 5 Dages Sygeleje. Den Afdode var en trofast Sidste-Dages Hellig, og forlod dette Liv i Haabet om en herlig Opstandelse. Hun efterlader Egtefælle og tre Born.

Martin Edvard Sorensen afgik ved Doden den 16de November 1891 i Salt Lake City, Utah. Den Afdode var født i Langesund, Norge, den 17de December 1855. Han emigrerede til Utah i 1868 og efterlader Hustru og fem Born.

Indhold.

Konferencen i Salt Lake City.	81, 92	Korrespondance	91
Red. Ann.:		Blanding	94
Julen	88	Tanker ved Eldste P. O. Thomas-	
Ankomst af Missionærer	89	sens Bortgang (Poesi)	95
Bestikkelse	90	Statistisk Rapport	96
Uddrag af Korrespondance	90	Dødsfald	96

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording (B. Peteren).